

[Justitsministeren.]

havde ret til at få ægtemandens navn, uanset at dette navn jo også er hendes. Vi bør, så vidt det er muligt, undlade at sætte et stempel på børn uden for ægteskab, og en af de veje, vi kan gå, er så vidt muligt at lade barnet bære samme navn som den familie, hvori barnet vokser op. På baggrund af, hvad jeg her har sagt, vil man forstå, at jeg er mere i tvivl om berettigelsen af bestemmelsen i § 10, hvorefter ægtemanden i visse tilfælde kan få barnet fradømt retten til navnet. Det må jo nemlig erkendes, at reglen ikke er ganske konsekvent. Vi har ikke — og tænker ikke på at indføre — en tilsvarende adgang for hustruen i tilfælde, hvor manden bliver fader til et barn uden for ægteskab. Når man indfører nye regler, kan det imidlertid undertiden være på sin plads at holde en bagdør åben for undtagelsestilfælde, og resultatet af mine overvejelser er da også blevet, at jeg har ment at burde opretholde udvalgets forslag.

Det har ofte været kritiseret, at der efter gældende ret består en fuldstændig fri adgang til ved dåb eller navngivelse at tillægge et barn et slægtsnavn som mellemnavn, uanset om barnet eller forældrene har nogen som helst tilknytning til det navn, der vælges. Lovforslagets § 15 betyder på dette punkt en tiltrængt sanering, idet det i princippet forbydes at give et barn et slægtsnavn som fornavn. Et mellemnavn kan imidlertid, særlig for den, der bærer et mere almindeligt navn, være meget værdifuldt, og som man vil se, betyder lovforslaget da også en lempelse i forhold til udvalgets forslag, idet undtagelserne fra forbuddet udvides noget. Man vil efter lovforslaget også kunne vælge en af bedste-forældrenes navn som mellemnavn, f. eks. morfaderens navn eller mormoderens pigenavn.

Efter forslaget § 21, stk. 2, skal loven ikke gælde for Grønland. Det er dog muligt, at der bør skabes hjemmel for at sætte loven i kraft i Grønland ved kgl. anordning.

Dette spørgsmål overvejes for tiden af de interesserede myndigheder, og der vil eventuelt under tingets behandling af lovforslaget blive fremsat ændringsforslag herom.

Jeg kan i øvrigt henvisse til udvalgets

betænkning og de bemærkninger, der ledsager forslaget enkelte bestemmelser, og skal tillade mig at anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje folketing.

Endvidere har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om retslægerrådet*.

De gældende lovbestemmelser om retslægerrådet indeholdes i lov nr. 131 af 16. april 1935. Det nu foreliggende lovforslag betegner kun på 2 punkter mere betydelige ændringer heri. For det første foreslås der åbnet mulighed for at udvide rådets medlemstal fra 7 til 12, og for det andet foreslås bestemmelsen i lovens § 4, hvorefter der i almindelighed skal medvirke 3 medlemmer i behandlingen af rådets sager, ophævet. I forbindelse med disse realitetsændringer foreslås en simplificering af den gældende lov, der indeholder regler, navnlig om rådets arbejdsform, som efter deres beskaffenhed ikke er egnede til optagelse i lovtæksten og derfor bør henskydes til administrative bestemmelser.

Den foreslåede mulighed for udvidelse af rådets medlemstal er navnlig begrundet i den stigning i antallet af rådets psykiatriske sager, som har fundet sted siden 1935. Denne stigning har gjort det nødvendigt at beskikke 4 faste psykiatriske sagkyndige og lade disse deltage i rådets arbejde på samme måde som de psykiatriske rådsmedlemmer. Denne ordning er utilfredsstillende, og der bør derfor tilvejebringes mulighed for at udvide antallet af psykiatriske medlemmer med 4.

Endvidere bør der skabes hjemmel for at beskikke en særlig sagkyndig i sager vedrørende spirituspåvirkede motorførere til medlem af rådet. Disse sager udgør rådets største sagsgruppe.

Ingen af de omtalte udvidelser af rådets medlemstal vil medføre øgede udgifter for det offentlige. Udvidelserne modsvares af begrænsninger i antallet af rådets faste sagkyndige.

Reglen i lovens § 4, hvorefter rådets sager i almindelighed skal behandles af 3 medlemmer, har — som der nærmere redegøres for i bemærkningerne til lovforslaget — haft visse uheldige virkninger for rådets arbejds-måde og foreslås derfor ophævet, således at spørgsmålet om, hvor mange medlemmer og sagkyndige der skal deltage i sagsbe-